

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatelky **I. L.**, zastoupené JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Žitná 45, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2005, č. j. 36 Az 81/2005 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2005, č. j. 36 Az 81/2005 – 22, byla odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 12. 5. 2005, č. j. OAM-728/VL-19-04-2005, jímž bylo rozhodnuto o neudělení azylu stěžovatelce podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že podaná žaloba neměla základní náležitosti, když neobsahovala žádné žalobní body či tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí ministerstva se zákonem a stěžovatelka ji v zákonné lhůtě pro její podání nedoplnila.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s., neboť má za to, že žalobu podala řádně a včas a uplatnila tak svou vůli bránit své zájmy prostřednictvím opravného prostředku obsaženého v tomto zákoně. Ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. je lex generalis k zákonu o azylu a určuje

dvouměsíční lhůtu k podání žaloby poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. Samotný zákon o azylu stanoví lhůtu pro podání žaloby v § 32 odst. 1, kde je uvedena lhůta 15 dnů, což soud ve svém zdůvodnění neuvádí. Krajský soud si nesprávně vyložil § 37 odst. 5 s. ř. s., že nemusí vyzývat k odstranění vad podání. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 5 Azs 34/2003, délku lhůty k opravě nebo odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. zákon nestanoví, ale určí ji soud tak, aby byla přiměřená okolnostem konkrétního případu, tj. aby v ní podatel mohl vady podání odstranit nebo opravit. Stěžovatelka je cizinka, která neovládá český jazyk, nezná český právní řád a k ochraně svých zájmů, při zachování spravedlnosti řízení, potřebuje nutně více času a náležitá poučení o tom, jak má postupovat. Pakliže ji krajský soud k odstranění vad podání vůbec nevyzval, nemohla být ani poučena o následcích nedoplnění nebo neodstranění vad svého podání, tedy o odmítnutí takového podání. Stejně tak zásadu dispoziční nelze brát absolutně do důsledků vzhledem k tomu, že se pohybujeme na poli práva veřejného a nikoliv soukromého. Zásada dispoziční ovládá toliko samotné podání návrhu a dále již je tato zásada modifikována na konkrétní druh sporu. Použije-li se ustanovení § 64 s. ř. s., kde je upraveno použití o. s. ř., pak lze dospět k závěru, že ani v tomto řízení není dispoziční právo absolutní a vždy se hledí na to, aby u návrhů na zahájení řízení byly odstraněny jejich nedostatky před zahájením samotného jednání (§ 114 odst. 1 o. s. ř.). Proto se stěžovatelka domáhala zrušení napadeného usnesení a přiznání kasační stížnosti odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu vyplývá, že dne 31. 5. 2005 bylo krajskému soudu doručeno podání stěžovatelky, které bylo označeno jako žaloba proti rozhodnutí ministerstva ze dne 12. 5. 2005, č. j. OAM-728/VI-19-04-2005. Tato žaloba byla sepsána zčásti v jazyce českém a zčásti ji stěžovatelka sepsala vlastnoručně v jazyce ukrajinském. V žalobě, kterou krajský soud nechal následně přeložit do českého jazyka, stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí s rozhodnutím ministerstva o zamítnutí její žádosti, kterou podala. Dále uvedla, že neumí český jazyk a žádá o tlumočníka.

Podle § 37 odst. 3 věta první s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. musí žaloba obsahovat kromě obecných náležitostí podání a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že přezkumné řízení ve správním soudnictví je ovládáno přísnou dispoziční zásadou. Žaloba musí kromě obecných náležitostí obsahovat další náležitosti taxativně uvedené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V předmětné věci však žaloba žádné žalobní body neobsahovala. Stěžovatelka v ní pouze v obecné rovině vyjádřila svůj nesouhlas s napadeným správním rozhodnutím, aniž by uvedla, v čem spatřuje jeho nezákonnost, resp. aniž by vůbec namítala jeho nezákonnost. V případě, že žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, může být tento nedostatek odstraněn pouze ve lhůtě pro podání žaloby,

jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Krajský soud pak není povinen vyzývat žalobce k odstranění vad podání ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, která pro toto řízení platí. Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (viz rozsudky ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, uveřejněno pod č. 113/2004 Sb. NSS, a ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se krajský soud napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podmínky řízení, neboť po marném uplynutí lhůty k podání žaloby, v daném případě dne 7. 6. 2005, se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení a tato vada brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O stěžovatelkou podaném návrhu, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ust. § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu